

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 567/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 13 maja 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 1240/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, odnoszących się do obu czynów, a mianowicie:</p> <p>1. naruszenie prawa materialnego innego niż wskazanego w art. 438 pkt. 1 k.p.k.- tj. art. 11 § 1 poprzez naruszenie zasady, że jeden czyn może</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

stanowić tylko jedno przestępstwo;

2. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

- art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegające na wydaniu wyroku poza zakresem wyznaczonym granicami skargi oskarżyciela publicznego, co nastąpiło poprzez zmianę opisu czynów i przyjęcie w miejsce jednego przestępstwa wieloczynowego - dwóch czynów stanowiących elementy przestępstwa wieloczynowego, a zatem zachowań nie mieszczących się w ramach tożsamości czynu określonego w akcie oskarżenia,

- art. 399 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie i uprzedzenie na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku o jedynie o możliwości eliminacji z opisu czynu zachowań

	<p>oskarżonej mającej stanowić czyn uporczywego nękania po czym w efekcie doszło z naruszeniem tego przepisu do zakwalifikowania zachowania oskarżonej wedle innych przepisów a nie jak stanowi przepis wedle „innego” przepisu tj. do podziału zachowania oskarżonej na dwa przestępstwa.</p> <p>- art. 398 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie i skazanie oskarżonej za inne czyny bez jej zgody w sytuacji, gdy Sąd I instancji na rozprawie zamykającej przewód sądowy doszedł do wniosku, że zachowanie przypisane oskarżonej może stanowić inny czyn ewentualnie inne czyny oprócz objętego aktem oskarżenia.</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Odnosząc się do powyższych zarzutów w pierwszej kolejności zważyć należy, iż wyrok Sądu I instancji nie jest obciążony naruszeniem przepisu art. 11 § 1 kk. Przepis ten stanowi, że ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. W swoim brzmieniu nawiązuje zarazem do czynu w jego granicach ("ten sam"), jako przedmiotu karnoprawnego wartościowania z punktu widzenia jednego bądź wielu typów czynów zabronionych. Właśnie prawidłowe ustalenie granic konkretnego czynu zarzuconego pozwala na adekwatne ukształtowanie opisu czynu przypisanego, z zachowaniem zasady niezmienności przedmiotu w postępowaniu sądowym podstawy faktycznej odpowiedzialności karnej, a w konsekwencji także zasady skargowości.

Zasada
niezmienności
przedmiotu procesu
ograniczona jest
ramami faktycznymi
czynu zarzuczonego.
Jej konsekwencją
jest wymóg, by
czyn przypisany
mieścił się w
granicach zdarzenia
faktycznego
objętego zarzutem
oskarżenia, tj. by
nie uległa zmianie
podstawa faktyczna
odpowiedzialności
prawnej (por. M.
Cieślak, Polska
procedura karna,
Warszawa 1984, s.
299).

Niedochowanie tego
wymogu, a więc
skazanie za czyn
inny niż zarzucony
oznacza w procesie
sądowym
naruszenie zasady
skargowości (art.
14 k.p.k.), a
w następstwie -
uchybień
stanowiące
bezwzględną
przyczynę
odwoławczą (art.
439 § 1 pkt 5 k.p.k. w
zw. z art. 17 § 1 pkt 9
k.p.k.).

Zarzut, wskazujący
na obrazę art.
14 § 1 k.p.k.,
ma uzasadnienie
wyłącznie w tych
sytuacjach, gdy
rodzaj wydanego
orzeczenia wskazuje

na wyjście sądu
w zaskarżonym
orzeczeniu poza
ramy zdarzenia
faktycznego
objętego zarzutem
aktu oskarżenia,
wtedy bowiem
jedynie uznać
można, że doszło do
naruszenia zasady
skargowości.

Wyjście poza granice
oskarżenia polega na
orzekaniu poza jego
podstawą faktyczną,
a nie poza wskazaną
w akcie oskarżenia
podstawą prawną
odpowiedzialności
karnej. Jeśli zatem
sąd orzekający
inaczej niż
oskarżyciel
postrzega zakres i
przesłanki
odpowiedzialności
karnej oskarżonego
za popełnienie
zarzuconego mu
czynu, to oczywiste
jest, że pociągnięto
konieczność
zastosowania
odmiennej
kwalifikacji prawnej
czynu przypisanego,
co zwykle łączy
się również z
odmiennym
określeniem
czynności
wykonawczej
przestępstwa.

Zatem granice
oskarżenia zostają
utrzymane dopóty,
jak długo w miejsce

czynu zarzuczonego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego), można przypisać oskarżonemu czyn nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Elementami składowymi ułatwiającymi określenie ram tożsamości „zdarzenia historycznego” są zaś: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, identyczność podmiotów pokrzywdzonych, a wreszcie tożsamość czasu i miejsca zdarzenia, zaś w wypadku odmiennego niż w akcie oskarżenia określenia tej daty i miejsca, analiza strony przedmiotowej i

podmiotowej czynu
w kontekście
związku
przyczynowego
pomiędzy ustalonym
zachowaniem osoby
oskarżonej i
wynikającym z tego
zachowania
skutkiem takiego
działania bądź
zaniechania (por.
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
05.09.2006 r., IV
KK 194/06, LEX
nr 294949). Ramy
zakreślone w akcie
oskarżenia
wyznaczają zakres
tożsamości
„zdarzenia
historycznego”,
które w zależności
od konkretnej
sytuacji faktycznej
może być
podciągnięte pod
właściwy przepis
prawa karnego
materialnego (zob.
post. Sądu
Najwyższego z
19.10.2006 r., II KK
246/06, OSNwSK
2006, Nr 1,
poz. 1987; wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Lublinie z
4.2.2003 r., II AKA
178/02, Prok. i Pr.
- wkł. 2003, Nr 12,
poz. 27).

Przenosząc
powyższe
rozważania na grunt
analizowanej sprawy
zważyć należy, iż
aktem oskarżenia

oskarżonej K. K. zarzucono popełnienie czynu stypizowanego w art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jednakowoż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na ustalenie stanu faktycznego wskazującego na sprawstwo oskarżonej za czyn z art. 190a § 1 k.k. Tym samym, Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż z zebranych dowodów rysuje się obraz przestępczego działania oskarżonej, niemniej jednak można jej zarzucić jedynie kierowanie gróźb w stosunku do pokrzywdzonej na terenie dyskoteki (...) w W. oraz dowieść udziału w zdarzeniu na terenie parku w K., podczas którego podsądna szarpała pokrzywdzoną i zadawała jej uderzenia, wskutek czego spowodowała u W. A. obrażenia w postaci stłuczenia głowy i kręgosłupa szyjnego i oraz biodra lewego. W związku z tym, prawidłowo sąd meritii dokonał

zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej poprzez przyjęcie, że dopuściła się ona dwóch odrębnych czynów stypizowanych w art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. Tym niemniej, w kontekście zarzutów sformułowanych przez obrońcę oskarżonej, stwierdzić należy kategorycznie, że dokonując tego Sąd I instancji nie wyszedł poza ramy oskarżenia. Nie zmienił się podmiot czynu, czyli osoba oskarżonej, ani też nie uległo zmianie dobro prawne, będące przedmiotem zamachu (w obu ujęciach opisu czynu - tym inkryminowanym i przypisanym - są nimi wolność oraz życie i zdrowie), a ostatecznie jest też to ta sama osoba pokrzywdzona.

Jednocześnie nie sposób zgodzić się zarzutem obrazy prawa procesowego tj. art. 399 § 1 k.p.k polegającej na zaniechaniu uprzedzenia stron obecnych na rozprawie o

możliwości podziału zarzucanego oskarżonej czynu na dwa zachowania, po wyeliminowaniu z opisu czynu zarzucanego, zachowania w postaci uporczywego nękania. Odnosząc się do powyższego podnieść należy, iż powołany przepis zawiera nakaz uprzedzenia stron o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu zawsze, gdy taka możliwość się pojawi. W literaturze przyjmuje się, iż zmiana kwalifikacji prawnej to zmiana prawnego obrazu tego samego zdarzenia faktycznego, poza granice którego Sąd nie wykracza. Obejmuje ona jednak zarówno zmianę przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji na całkowicie inną, jak i uzupełnienie jej jeszcze o przepis inny niż wskazany w tym akcie. Nie ma natomiast znaczenia, czy ta nowa kwalifikacja ma być surowsza, czy łagodniejsza dla oskarżonego. Oczywiście wskazany w art. 399 § 1 k.p.k. nakaz uprzedzenia przez sąd stron o możliwej

zmianie kwalifikacji
prawnej wiąże się
z zasadą lojalności
z art. 16 k.p.k., a
Sąd, który zaniecha
wypełnienia
powyższego
obowiązku, i skazuje
oskarżonego za
czyn o odmiennej
kwalifikacji prawnej
niż wskazana w
akcie oskarżenia,
istotnie ogranicza
realne wykonywanie
przez oskarżanego
przysługującego mu
prawa do obrony.
A zatem, respektując
prawo oskarżonego
do obrony, sąd
orzekający powinien
go poinformować o
możliwości
dokonania
znaczniejszych,
niekorzystnych dla
niego zmian w
opicie czynu. Zatem,
jeśli w konsekwencji
miałoby dojść do
możliwości
zakwalifikowania
określonego
zdarzenia
faktycznego,
stanowiącego
przedmiot
postępowania, jako
innego czynu,
zwłaszcza takiego,
którego ściganie
jest uzależnione od
złożenia stosownej
skargi przez
pokrzywdzonego,
czy też zajęcia
ewentualnego
stanowiska przez
oskarżyciela

publicznego w trybie
przepisu art. 60
k.p.k. (udział
prokuratora w
sprawach z
oskarżenia
prywatnego).

W aspekcie
powyższego zważyć
należy, iż Sąd
Rejonowy
dokonując oceny
prawno karnej
zachowań
oskarżonej, jakie
miały miejsce
względem
pokrzywdzonej W.
A. uznał, że
część tych zachowań
należało
zakwalifikować jako
występek z art.
190 § 1 k.k., a
z racji tego, że
zastosowana wobec
pokrzywdzonej w
dniu 12 lipca
2017 roku przemoc
naruszyła czynności
narządów jej ciała
na czas poniżej 7
dni, ten fragment
zachowania
oskarżonej należało
zakwalifikować z art.
157 § 2 k.k. Mając na
uwadze powyższe,
Sąd uprzedził strony
o możliwości zmiany
kwalifikacji prawnej
czynu na art.
157 § 2 k.k.
tzw. przestępstwo
prywatnoskargowe,
zaś obecny na
niej prokurator
oświadczył, że w
przypadku zmiany

kwalifikacji prawnej czynu na art. 157 § 2 k.k., będzie go obejmował ściganiem z urzędu, a więc w sposób jednoznaczny wyraził swoją wolę w myśl art. 60 § 1 k.p.k. W takim przypadku nie ma mowy o naruszeniu przez sąd art. 399 § 1 k.p.k.

Przechodząc do kolejnego zarzutu - naruszenia przepisu art. 398 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, że również nie zasługuje on na uwzględnienie.

Komentowany przepis dotyczy innego czynu (czynów), który został ujawniony w toku rozprawy i nie jest przedmiotem skargi. Chodzi tu o czyn w znaczeniu naturalnym. Przepis ten ma zastosowanie nie tylko w sytuacji, gdy istnieją dowodowe podstawy przypisania oskarżonemu oprócz czynu zarzucanego jeszcze innego czynu, ale także gdy na rozprawie okaże się, że oskarżony popełnił inny czyn niż zarzucany w akcie oskarżenia. Wówczas komentowany przepis pozwala

w tym samym postępowaniu osądzić ten nowy czyn niezależnie od tego, czy oskarżony zostanie uniewinniony od popełnienia czynu zarzucanego w akcie oskarżenia. Natomiast komentowany przepis nie dotyczy sytuacji, gdy ten sam czyn powinien zostać zakwalifikowany z innego przepisu. Wtedy chodzi o zmianę kwalifikacji prawnej czynu w granicach oskarżenia, a nie o nowy czyn. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w omawianej sprawie (o czym była już mowa powyżej), zatem nie można zgodzić się z poglądem skarżącego, że sąd uchybił powołanemu przepisowi dokonując zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej czynu bez otrzymania stosownej zgody oskarżonej stosownie do uregulowania przewidzianego w art. art. 398 §1 kpk.

Wniosek

<p>Wniosek o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a jako najdalej idąc wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od obydwu czynów, za które została skazana przez Sąd I instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania co do obydwu czynów oskarżonej z uwagi na brak tożsamości czynów oraz brak skargi w tym zakresie uprawnionego oskarżyciela, względnie w zakresie czynu z punktu a) o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie a) wyroku I instancji względnie o jego uchylenie w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie w zakresie samego czynu z punktu b) wyroku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie b) wyroku I instancji względnie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
--	---	--	--

o uchylenie i umorzenie postępowania ze względu na brak skargi oskarżyciela prywatnego.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.2.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, odnoszących się do czynu z punktu a) wyroku, a mianowicie:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy poprzez:</p> <p>- przyjęcie błędnego ustalenia, że oskarżona groziła pokrzywdzonej rozbijając butelkę i trzymając w ręku ciężką popielniczkę, w sytuacji kiedy czyn ten nie miał miejsca a wersje pokrzywdzonej i świadka N. M. różnią</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

się na tyle, że nie pozwalają w sposób niewątpliwy przypisać sprawstwa i winy oskarżonej,

- przyjęcie błędnego ustalenia, że oskarżona rozbiła butelkę rzucając ją o podłogę obok pokrzywdzonej albowiem z zeznań pokrzywdzonej wynika, że takie działania wobec niej podjął S. M. przez co Sąd przypisał oskarżonej czyn innej osoby,

- przyjęcie błędnego ustalenia, że rzekoma groźba jeśli nawet by padła mogła spowodować pokrzywdzonej realną obawę jej spełnienia w kontekście całokształtu sytuacji wyświetlonej ujawnionym materiałem dowodowym;

II. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy:

1. art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz

stanowiące
przekroczenie
zasady swobodnej
oceny dowodów
przyjęcie za
udowodnione
sprawstwa i winy
oskarżonej za groźby
karalne w sytuacji
gdy pokrzywdzona:

- ewidentnie starała
się znaleźć w tym
samym miejscu i
czasie co oskarżona,
czyli nie bała się
oskarżonej,

- pokrzywdzona
ewidentnie działała
przeciwko
oskarżonej, czego
dowodem było m.in.
działanie na portalu
(...),

- oskarżona w
okresie zarzutu
prokuratorskiego w
zasadzie rzadko
i z przerwami
przebywała w Polsce
pracując w Wielkiej
Brytanii gdzie
wyjechała z S.
M. i co również
powodowało, że
pokrzywdzona
niepogodzona z
utrata partnera
w osobie S.
M. znajdowała się
w tych samych
lokalach co
oskarżona i jej
chłopak,

2. bezzasadne
odmówienie
wiarygodności
wyjaśnieniom

	<p>oskarżonej, która wskazywała rzeczywisty przekaz zdarzeń oraz na przydaniu pełnej wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej i jej koleżanek powołanych na świadków tj. N. M., A. J. i P. Z., które to wersja pozornie i na poziomie podstawowym są wersjami zbieżnymi ale różnią się w szczegółach na tyle, że pozwalają przyjąć, że są to wersje uzgodnione mające na celu skazanie oskarżonej</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w głównym ich nurcie niezasadne.</p>				

Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie,

były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów

procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności

jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonej), że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in

dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego

rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych.

Przede wszystkim, przenosząc powyższe na kanwę tej sprawy wskazać należy, iż zarzut, jakoby Sąd dokonał błędnego ustalenia stanu faktycznego, poprzez przyjęcie, że oskarżona K. K. groziła pokrzywdzonej W. A. rozbijając butelkę i trzymając w ręku ciężką popielniczkę jest czysto polemiczny i nie uwzględnia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pokrzywdzona składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa stanowczo podała, iż na terenie dyskoteki (...) w miejscowości W. oskarżona rzuciła pod jej nogi szklaną butelkę, a następnie chwyciła szklaną popielniczkę i wykonała zamach w jej kierunku (vide k. 9) zwracając się jednocześnie do koleżanki wymienionej, P. Z., żeby ta wyprowadziła pokrzywdzoną z dyskoteki, bo inaczej zrobi jej krzywdę. Na takie zachowanie oskarżonej wskazała również P. Z. zeznając zarówno

w postępowaniu przygotowawczym (vide k. 22-23), jak i przed sądem oraz kolejna koleżanka pokrzywdzonej A. J., która to o omawianym zachowaniu oskarżonej dowiedziała się z relacji przekazanej jej przez pokrzywdzoną (vide k. 27).

Na aprobatę Sądu odwoławczego nie zasługiwał również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na kwestionowaniu tego, że to oskarżona rzuciła pod nogi pokrzywdzonej szklaną butelkę, doprowadzając do jej rozbicia. Analiza treści zeznań pokrzywdzonej złożonych przed sądem wskazuje, że miały miejsce dwa zajścia z rozbiciem butelki. Inicjatorem jednego z nich był S. M.. Rozbił on butelkę o stół, przy którym siedziała pokrzywdzona w towarzystwie swoich koleżanek, a następnie rzucił ją w ich kierunku. Świadcami takiego zachowania się S. M. były P. Z. i N. M., co potwierdziły w

swoich zeznaniach. Poza tym wymieniony sam przyznał się do zainicjowania takiego zajścia, wskazując, że zrobił tak pod wpływem oskarżonej, która twierdziła, że bardziej zależy mu na pokrzywdzonej niż na niej. W związku z czym w/w świadek chciał pokazać wymienionej, że nie ma racji tak twierdząc i rozbił szklaną butelkę po napoju, po czym rzucił ją w kierunku pokrzywdzonej. Incydent ten wydarzył się na dyskotecie w miesiącu maju (vide k. 92). Natomiast do zdarzenia z udziałem oskarżonej doszło w grudniu 2016 roku (vide k. 9). Wymieniona wówczas odgrażała się pokrzywdzonej rozbijając szklaną butelkę o podłogę i trzymając w ręku szklaną popielniczkę, co nie tylko wynikało z zeznań W. A., ale również z zeznań jej koleżanek P. Z. i A. K.. A zatem, argumenty o rzekomych rozbieżnościach w relacjach pokrzywdzonej i jej

koleżanek P. Z. i N. M. w zakresie zajścia związanego z rozbiciem butelki (a dokładnie tego, czy rozbita została butelka czy też szklanka), które to obrońca oskarżonej tak bardzo eksponuje, nie zasługują na uwzględnienie, gdyż relacje wymienionych po ich wnikliwej analizie nie wyłączają się wzajemnie – wszystkie elementy ciągu zdarzeń powtarzają się zarówno w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, jak i na etapie postępowania sądowego - a zatem sekwencja zdarzeń jest w istocie taka sama. Tym samym, jakkolwiek relacje pokrzywdzonej odnoszące się do rzeczonego zajścia nie pokrywały się co do tego, że rozbita przez oskarżoną została butelka (na rozprawie pokrzywdzona wskazała szklankę), niemniej jednak wersję taką konsekwentnie podtrzymywała w swoich zeznaniach P. Z.. Zwrócić

należy uwagę, iż tego typu zajść z udziałem oskarżonej i pokrzywdzonej na przestrzeni czasu było kilka, a od zdarzenia minęło już wiele miesięcy, a więc pewne szczegóły mogły zatrzeć się w pamięci świadka, co w żadnej mierze nie podważa jej wiarygodności w kontekście oceny całokształtu materiału dowodowego.

Jednocześnie prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że pokrzywdzona miała obiektywnie uzasadnione obawy spełnienia gróźb kierowanych pod jej adresem przez oskarżoną – przy uwzględnieniu okoliczności, w których groźby te zostały wypowiedziane.

Obawa taka była oczywista, mając na uwadze fakt, iż oskarżona wykazała swoją postawą, że ma skłonności do popadania w agresję, a osoby w takich stanach zachowują się często w sposób nieobliczalny i nieprzewidywalny. Tak więc pokrzywdzona mogła obawiać się o swoje

bezpieczeństwo.

Zwłaszcza, że nie znała oskarżonej i nie wiedziała czego można się po niej spodziewać. Poza tym w sytuacji, gdyby

pokrzywdzona nie obawiała się oskarżonej, na pewno nie unikałaby jej, kiedy ta tylko wykazywała zaczepną postawę oraz nie zdecydowałaby się na złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Nadto, zauważenia wymaga, że dla zaistnienia przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 czerwca 2014 r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). Z zeznań pokrzywdzonej wynikało, że obawiała się zachowania oskarżonej i liczyła

się z tym, że groźby mogą być urzeczywistnione. W związku z tym, uzasadnionemu przyjęciu zaistnienia u W. A. stanu obawy nie sprzeciwia się podnoszona w apelacji kwestia bywania pokrzywdzonej na dyskotece w miejscowości W., pomimo że w tym miejscu często bawiła się oskarżona. Okoliczność ta nie dawała podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzona nie bała się oskarżonej.

Zauważenia wymaga, że gdyby tak było pokrzywdzona nie unikałaby na dyskotece oskarżonej w sytuacji, kiedy dochodziło do ich spotkania, co podkreślił przed sądem świadek S. M.. Z jego relacji wynikało, że podczas takich spotkań oskarżona zachowywała się wobec pokrzywdzonej niewłaściwie, impulsywnie, z negatywnymi emocjami. Nie mogła pogodzić się z tym, że pokrzywdzona była kiedyś dziewczyną

S. M., toteż wyładowywała na wymienionej swoje niezadowolenie.

W aspekcie powyższego w oparciu o przeprowadzone dowody i ich trafną ocenę Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy oskarżonej K. K. w w zakresie czynu z art. 190 § 1 kk. Sąd Odwoławczy nie dostrzega błędów w rozumowaniu Sądu I instancji odtwarzającego stan faktyczny w oparciu o przeprowadzoną ocenę dowodów. Podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów postępowania są bezzasadne, oparte na jednostronnej, dowolnej, korzystnej dla oskarżonej fragmentarycznej ocenie dowodów.

Całkowicie niezasadnie próbuje wykazywać w apelacji obrońca, że to pokrzywdzona W. A. działała przeciwko oskarżonej umieszczając w internecie obraźliwe wpisy na jej temat. Choć z całą pewnością podsądna

mogła być niezadowolona z takiego postąpienia pokrzywdzonej, okoliczność ta nie dawała jej jednak podstaw do tego, aby stosować przestępcze metody okazywania takiego niezadowolenia.

Bezzasadny jest zarzut skarżącego co do nieprzyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej.

Argumentacja w tym zakresie oparta jest bowiem na kontynuowaniu linii obrony oskarżonego, polegającej na prezentowaniu jej w roli ofiary, a nie sprawcy, co stoi w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej oraz popierających jej wersję świadków, jak również z zasadami doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, że za brakiem wiarygodności wyjaśnień oskarżonej K. K. przemawiają też zeznania świadka S. M., z których to wyłania się obraz wymienionej jako osoby zazdrosnej, zaborczej,

<p>impulsywnej, niemogącej pogodzić się z tym, że pokrzywdzona była kiedyś dziewczyną świadka.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a jako najdalej idąc wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od obydwu czynów, za które została skazana przez Sąd I instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania co do obydwu czynów oskarżonej z uwagi na brak tożsamości czynów oraz brak skargi w tym zakresie uprawnionego oskarżyciela, względnie w zakresie czynu z punktu a) o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie a) wyroku I instancji względnie o jego uchylenie w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>względnie w zakresie samego czynu z punktu b) wyroku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie b) wyroku I instancji względnie o uchylenie i umorzenie postępowania ze względu na brak skargi oskarżyciela prywatnego.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, odnoszących się do czynu z punktu b) wyroku, a mianowicie:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie błędnego ustalenia, że oskarżona wypełniła znamiona</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

czynu opisanego w art. 157 §2 k.k. w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonej wypełniło co najwyżej znamiona czynu opisanego w art. 217 §1 k.k. tj. stanowiło naruszenie nietykalności cielesnej;

- obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na wynik sprawy:

art. 4 k.p.k., art 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz stanowiące przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przyjęcie za udowodnione sprawstwa i winy w sytuacji gdy:

- pokrzywdzona dopiero następnego dnia w godzinach udała się na tzw. obdukcję, co powoduje, że uznanie za udowodnione okoliczności faktycznych związanych z jej rzekomymi

	<p>obrażeniami było błędne i dlatego przeczy wyjaśnieniom oskarżonej i zeznaniom świadków innych niż koleżanki i rodzice pokrzywdzonej.</p> <p>- gdy zeznania pokrzywdzonej i jej koleżanek P. Z., N. M. i A. J. tylko pozornie są spójne, gdyż znacząco różnią się w szczegółach i rażąco różnią się np. od zeznań S. M., E. K., którzy całe zdarzenie opisywali jako szarpanie za rękę i włosy</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Niezasadny jest zarzut odnoszący się do niewłaściwej kwalifikacji czynu przypisanego K. K., tj. art. 157 § 2 k.k., podczas gdy w opinii obrony, w przypadku oskarżonej doszło co najwyżej do wypełnienia znamion czynu z art. 217 § 1 k.k.</p>				

Zważyć należy, iż przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej, określone w art. 217 § 1 k.k. odnosi się przede wszystkim do uderzenia człowieka. Ma wymiar fizyczny, przy czym nie musi łączyć się z zadaniem bólu, czy też powstaniem śladów na ciele. Nie jest tu bowiem o tyle istotne narażenie zdrowia pokrzywdzonego, ile naruszenie jego godności. W pojęciu naruszenia nietykalności cielesnej mieszczą się jednak przemijające dolegliwości bólowe oraz niewielkie następstwa fizyczne, np. otarcia, siniaki, zadrapania czy inne tego typu drobne urazy. Przyjmuje się, że naruszenie nietykalności cielesnej, o jakim mowa w art. 217 k.k. co do zasady nie może powodować uszczerbku na zdrowiu, ujętego w art. 157 k.k.

Natomiast przepis art. 157 k.k. chroni zdrowie człowieka przed jego naruszeniem, które nie stanowi

ciężkiego
uszczerbku, ale inne,
znacznie
łagodniejsze
naruszenie
czynności narządu
ciała lub rozstrój
zdrowia człowieka,
który jest mierzony
czasem trwania
dysfunkcji ludzkiego
organizmu i
określany jako
średni uszczerbek
(§ 1) lub lekki
uszczerbek (§ 2).

Nie ulega
wątpliwości, że w
dniu 12 lipca
2017 roku oskarżona
szarpiąc
pokrzywdzoną, jak
i ciągnąc ją
za włosy oraz
kopiąc spowodowała
u niej obrażenia
ciała w postaci
stłuczenia głowy i
kręgosłupa szyjnego
oraz biodra lewego.
Urazy te stanowiły
zatem nie tylko
atak na godność
pokrzywdzonej, ale
przede wszystkim
zdrowie i
spowodowały
dysfunkcję narządu
ciała na okres
poniżej 7 dni.
W takim stanie
rzeczy uzasadnione
było przypisanie
oskarżonej czynu z
art. 157 § 2 k.k.

Nie ma podstaw
do kwestionowania
takiego ustalenia

z tego powodu, że pokrzywdzona dopiero następnego dnia po rzeczonym zajściu, udała się do lekarza. Zważyć należy, iż wymieniona nie zgłosiła się placówki medycznej bezpośrednio po zdarzeniu, ponieważ nie odczuwała żadnych dolegliwości. Dopiero takowe wystąpiły następnego dnia po wspomnianym zajściu, wobec czego postanowiła to wówczas skontrolować.

Nie można w ocenie Sądu Okręgowego, podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego co do błędnej oceny materiału dowodowego odnośnie uznania sprawstwa K. K. w zakresie czynu z art. 157 § 2 k.k. z uwagi na fakt, iż zeznania świadków P. Z., N. M. i A. J., wspierających relację pokrzywdzonej nie wykazują we wszystkich szczegółach zgodności z zeznaniami wymienionej. Różnice dotyczą przebiegu zajścia

z dnia 12 lipca 2017 roku na terenie parku w K., a mianowicie tego, jakie konkretne zachowania podejmowała oskarżona względem pokrzywdzonej. Oczywiście nie można twierdzić, że są to kwestie nieistotne i nie mają jakiegokolwiek znaczenia dla oceny tych dowodów. Z drugiej strony nie mają one takiego znaczenia, aby miały dyskwalifikować wiarygodność tych dowodów i prawidłowość ustaleń poczynionych na ich podstawie. Trzeba przy tym zauważyć, że powstałe rozbieżności mogą wiązać się z naturalnym procesem zapamiętywania, charakterem zdarzenia o dynamicznym przebiegu oraz zacieraniem się określonych szczegółów związanym z upływem czasu, co tylko potwierdza wiarygodność ich relacji i jest procesem naturalnym nie wpływającym na ocenę wartości

dowodowej takich depozycji.			
Wniosek			
<p>Wniosek o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a jako najdalej idąc wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od obydwu czynów, za które została skazana przez Sąd I instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania co do obydwu czynów oskarżonej z uwagi na brak tożsamości czynów oraz brak skargi w tym zakresie uprawnionego oskarżyciela, względnie w zakresie czynu z punktu a) o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie a) wyroku I instancji względnie o jego uchylenie w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie w zakresie samego czynu z punktu b) wyroku o zmianę wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie b) wyroku I instancji względnie o uchylenie i umorzenie postępowania ze względu na brak skargi oskarżyciela prywatnego.</p>				
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej, odnoszących się do czynu z punktu b) wyroku, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraza prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stanowiąca bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. - polegająca na wydaniu wyroku 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>w zakresie czynu z art. 157 § 2 k.k. w sytuacji, gdy ściganie czynu następuje z oskarżenia prywatnego czyli brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela w tym zakresie,</p> <p>- naruszenie prawa materialnego, art. 157 § 4 poprzez pominięcie, że ściganie czynu z art. 157 § 2 k.k. następuje z oskarżenia prywatnego,</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Poza dyskusją pozostaje fakt, że ściganie występku z art. 157 § 2 k.k. odbywa się z oskarżenia prywatnego (art. 157 § 4 k.k.). Oczywiście w sprawach o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego prokurator może wszcząć postępowanie albo wstąpić do postępowania już wszczętego, jeżeli wymaga tego interes</p>				

<p>społeczny (art. 60 § 1 k.p.k.). Taka sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie, gdyż prokurator po uprzedzeniu przez sąd stron o możliwości przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 157 § 2 k.k. oświadczył, że w przypadku przyjęcia takiej kwalifikacji prawnej czynu będzie go obejmował ściganiem z urzędu, a więc w sposób jednoznaczny wyraził swoją wolę w myśl art. 60 § 1 k.p.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a jako najdalej idąc wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od obydwu czynów, za które została skazana przez Sąd I instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania co do obydwu czynów oskarżonej z uwagi na brak tożsamości czynów oraz brak skargi w tym zakresie uprawnionego oskarżyciela,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>względnie w zakresie czynu z punktu a) o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie a) wyroku I instancji względnie o jego uchylene w tym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie w zakresie samego czynu z punktu b) wyroku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu opisanego w punkcie b) wyroku I instancji względnie o uchylene i umorzenie postępowania ze względu na brak skargi oskarżyciela prywatnego w zakresie czynu z art 157 § 2 k.k.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonej bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony		

materiał dowodowy poddał rzetelnej, skrupulatnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonej w zakresie popełnienia przypisanego jej przestępstwa, subsumcji prawnej jej zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżoną, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej K. K. na rzecz oskarżycielki	

	<p>posiłkowej W. A. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu przed sądem odwoławczym.</p>	
3	<p>Mając na względzie wymierzenie oskarżonej K. K. kary grzywny w wysokości 1200 złotych oraz fakt, że oskarżona nie pracuje, a także ma na utrzymaniu córkę, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną od opłaty za drugą instancję oraz wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p>	
7. PODPIS		